

Şair Yazar Selahattin Yılmaz İle Kalemi Üzerine

– F.Ç.Kabadayı · 17 Nisan 2016

Dünyadaki tüm çocukların doyması uğruna, açlıktan ölmeye razıyım.

Şair-Yazar Selahattin YILMAZ

..Ve nedense herkes bana iyi davranıyor! Her vakit azarlayan gardiyanlar bile, bir anda melek gibi oldular hayret! Onlar bana böyle iyi davrandıkça korkuyorum ben!

"Kurtuluşun yok, buraya kadar." Demenin, bir diğer yolu aslında bu iyilikler. Asılmaya an kalmış birine nasıl iyi davranılıyorsa, herkes birbirine böyle davransa, sanırım hiç suçlu olmayacak ve hiç kimse ben gibi asılmak zorunda kalmayacaktı. Öyle değil mi anne?

Kıymetli bir dostu ağırliyorum bu hafta, yukarıda okuduğunuz paragrafın yazarını... Sevgili Selahattin, annem şiiriyle beni hüzünlendiren yazdığı öykülerle muhakkak ağlatan bir kalem... Yetim büyümesine rağmen kalemini yetim bırakmayan bir edebiyatsever...

Yeni çıkan eseri "Kara Trenin Kaçak Yolcuları"nda ne kadar ağladığımı ifade etsem yadırgamazsınız herhalde.

Kendisiyle bir söyleşi yapmak istedim, sağ olsun kırmadı.

-Hoş geldiniz kıymetli yazarım, bize kendinizi tanıtır mısınız?

Hoş bulduk Fatma Hanım. Öncelikle şunu belirtmek isterim. Sizin gibi edebiyata gönül vermiş ve her gittiği şehre, sanata olan katkılarından dolayı Cemre misali çiçekler götürmüş bir üstat ile söyleşi yapmak bana büyük heyecan verir. Kitaplarınızı büyük bir keyifle okuyorum.

Adana'da dünyaya gelmişim. Henüz bir yaşımdayken babam hayata gözlerini yummuş. Ve ben o günden beri babasızlığımı alıp zulama, yaşamaya çalışıyorum. Kitap okumayı ve yazı yazmayı çok seviyorum. Şiir ve öykülerimi çok küçük yaşlarda yazmaya başladım. Aşırı duygusal bir yapım vardır. Dünyadaki tüm çocukların doyması uğruna, açlıktan ölmeye razıyım.

(Selahattin Yılmaz, Nebil Özgentürk)

Yazmaya küçük yaşlarda başladınız, sizi kalemlle buluşturan asıl sebep neydi?

Fatma Hanım ben konuşmayı fazla sevmeyen, içine kapanık bir çocuktum. Hala da öyle olduğum söylenebilir. Her hangi bir muhabbet ortamında konuşmaktan çok dinlemeyi tercih ederim. Sonra yalnız

kaldığımda o günkü konuşmaları ve gün içinde yaşadıklarımı kafamda harmanlayıp şiirleştiriyor veya öyküleştiriyorum. Dışarıdan bakıldığında çok sessiz biriyim ama içimde avazı çıktığı kadar bağırان bir ben var. Ve anlaşılabilir için de sıkça yazıyorum.

-Mesleğiniz yorucu mu ilham verici mi? Biraz bahseder misiniz?

Özel bir şirkette eksperlik yapıyorum. Yani kalite kontrol biriminde çalışıyorum. Bol bol düşünmeye ve yazmaya zamanım var. Ama görevli olduğum ortam çok da ilham verici değil. Ayrıca yazabilmem için sakin bir yer olması da şart değil. İnsanları incelemeyi ve onlar üzerinde tahliller yapmayı seviyorum.

-Aileniz, çevreniz size ne kadar destek oluyor, onların desteklerinin size verdiği gücü bizimle paylaşır mısınız?

Dediğim gibi ailem dâhil çevremdeki tüm insanların davranışlarından psikolojik tahliller yapmaya çalışıyorum. Onlar bana manevi olarak destek oluyorlar ya da o desteği ben onlardan alıyorum. Bir çocuğun çektiği çileyi anlatırken mesela, onunla beraber dişlerimi sıkıyor, onunla yağmurda ıslanıyorum. Ölen köpeğine üzülüp yemek yemediği zaman bende aç kalıyorum. Öykülerimin birçoğunu oluştururken ağlamışımdır. Eğer bir dağ anlatıyorsam veya köy, ırmak; sevdiğini alamayan âşık, evine ekmek götürmeyen bir baba... O an yazmıyor yaşıyorum adeta. O dağda kayboluyor, o ırmakta boğuluyorum. O aşığın titreyen yüreğinden sızan kan oluyorum. Ağaçtan düşen yaprak, bir babanın alın terini yutan toprak oluyorum.

Türkiye’de okuma oranı az ama biz mücadelemizi hiç kaybetmiyoruz. Sizce neden az okuyoruz?

Bunun ekonomik ve sosyal devlet yapısıyla elbette ki ilgisi yadsınamaz. Ama asıl mesele şu ki, zor olanı sevmiyoruz. Kitap okumak birçok kişiye sıkıcı gelmektedir. Birileri okursa dinleriz belki ama çok azımız okuruz. İnternet kullanımının yaygınlaştığı şu günlerde kitap okuyacak kişi bulmak ne yazık ki zorlaştı. İnternet koştugu an, nefesi daralıyor insanların. Yazık! Bir çiçeği tanımak için internette araştırma yapmaktan ziyade, girerim bahçeme veya çıkarım dağlara, parklara koklaya koklaya incelerim ben. İnternet kullanımı bilinçli olursa faydalı tabi ki ama zararları da yadsınamaz. Her şeyin bir gerekliliği olduğu kadar fazlasıyla zarardır diyelim. Ben şahsen bir kitabı açıp sayfaların kokusunu buram buram

içime çekerek okumayı tercih ederim.

Küçük bir anımı anlatayım size. İş çıkışı eve gidiyordum. Karşıma bir çocuk çıkıverdi. Elinde tuttuğu öykü kitabını bana uzatarak "amca kitap alır mısın?" diye sordu bana. Ben de çocuğun söylediği fiyatın biraz fazlasını ödeyerek aldım kitabı. Sokağı dönecekken, çocuğun arkadaşlarına seslenmesiyle durdum ve dönüp izlemeye başladım. Şöyle bağıyordu çocuk. "internetteki oyun için para buldum, hadi gidip oynayalım." Beni kandırmıştı. Ama kandırılan hangimizdik tartışılır!

Çok üzücüydü. Peki, ağlamayı kesiyor ve sormaya devam ediyorum. Birçok öykü birinciliğiniz var. Selahattin Yılmaz öyküsünü nasıl yazar? Bir öykünün oluşum aşamasını bizimle paylaşır mısınız?

Yazmadan önce kafamda kurgularım. Öykünün kahramanı asılacaksa, daha yazarken ilmek benim boynumu sıkar. Bir nehirde yüzecekse, "bu su da nerden geldi, evin içinde kim beni ıslattı?" diye etrafıma bakarım. Çiftliğin kapısında elinde kırbacıyla bekleyen, Maraba ya kızmış bir köy ağasını anlatıyorsam, ondan önce ben dişlerimi sıkıyor, küfürler savuruyorum.

Şairlik mi yazarlık mı desem ne dersiniz?

İkisi de birbirini tamamlıyor bence. Şair öyküyü veya romanı daha şairane yazar. Öykücü ise yazacaklarını oluştururken farkında olmadan şiirin sokaklarında dolaşır.

Örnek aldığınız kalemini beğendiğiniz ve "Keşke böyle yazabilseydim" diyebileceğiniz kişilerden birkaç isim alabilir miyiz?

Başta Yaşar KEMAL, sonra Fakir BAYKURT, Nazım HİKMET, Necip Fazıl KISAKÜREK, batı edebiyatından Victor HUGO, Charles BUKOWSKI...

Selahattin Yılmaz'ın on yıl sonra olmak istediği yer neresi? Edebiyat alanında ne gibi projeleri var?

Şiir ve öykü kitapları yazmaya devam etmek istiyorum. Bu günlerde çocuk öyküleri yazmayı düşünüyorum ama bu büyük bir sorumluluk olduğu için önce araştırmalar yapmayı düşünüyorum. Yazdıklarımı yazmış olmak için değil, olumlu mesajlar vermek ve edebiyat adına doyurucu olmak için yazmalıyım. Tek hayalim büyüyünce iyi bir romancı olmak. (Gülüyoruz.)

Kitap isimleriniz farklı geliyor bana... İsim koymak elbette zor, siz eserlerinizde zorlandınız mı?

İlginç isimler bulmak benim için kabiliyet diyelim. Yazmış olduğum bir şiirin veya öykünün önermesini

yapabilen isimler olmalı. Ve bir merak uyandırmalı diye düşünüyorum. Hiç zorlanmadan o esere uygun isimler bulabiliyorum. Eserim bittikten sonra hadi buna bir isim vereyim diyorum. Ve yeni doğan eserimin -çocuğumun- ismi oluşuyor.

Bu kadar şiirden konuşmuşken bir şiirinizi okurlarımızla paylaşalım derseniz.

Elbette...

Sırtımda senden yana bir hançer saplı iken
Söyle kurban olduğum kimlere inanayım
Canımdan can bildiğim içten hesaplı iken
Ben bu dertli başımla kimlere yaslanayım

İhanetin yükünü yıktın üstüme fakat
Bu hassas ruhum ile ben nasıl dayanayım
Kolumu kanadımı kırdın koymadın takat
Yaktıkça yaktın beni daha nasıl yanayım

Düşmanım bal sunsa da razı gelmem inan ki
Dosttan gelen ekmeği zehirlere banayım
Bir Kerbela düşünde elinde testi sanki
Bölüş de can suyunu içe içe kanayım

Fedakârlıksa eğer dost olmanın ilk şartı
Sen bir adım atıver ben canımı sunayım
Dostluğun kıymetini tartamaz hiç bir tartı
Aç gönül kapısını sevmekten usanayım.

Çok güzeldi. Kalem daim olsun şairim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, var olun. Nice eserlere diyerek 5 Mayıs İvrindi şiir dinletimizde görüşmek üzere saygılar sunuyorum.

Ben teşekkür ederim sevgili hocam. O onur bana ait.